

Julia

Met de vertrouwde Blauwblik grijns ik naar mijzelf in de spiegel. In deze bontjas kan ik doorgaan voor een spionne in een B-film. Ga ik dit echt doen? Dit is zo *not me*. Als ik mijn lippen in de kleur van mijn haren stift en een donkere kohllijn rond mijn ogen zet, zie ik er wild uit met dat loshangende haar. Dat ben ik niet gewend. Ik steek mijn dikke bos weer op, losjes en toch stevig, en voel me beter. Hoewel, de kunstzijden voering plakt tegen mijn blote huid en het nepbont ruikt naar mottenballen. Femme fatale op weg naar een verkleedfeest. Op naaldhakken dreutel ik rond, me afvragend hoe ik op deze hoogte de avond doorkom. Gelukkig is Maya er ook. Kunnen we tenminste onderwets mensen kijken, flirten en lachen. Er komt een bericht binnen op mijn telefoon. Dat zal Maya zijn, eindelijk, ze is al de hele middag onbereikbaar.

Het is Maart, de tienerdochter van mijn broer Aucke met wie ik een vriendinnenband heb. Mijn nichtje stuurt een foto van haar kat die iets grappigs doet. Ik stuur een duimpje terug en koppel mijn foon aan zijn *life line*. Die heb ik vanavond niet nodig. Maya zie ik straks wel met haar niets-aan-de-hand gezicht. Ik prop een zakdoek en de lipstick in de zak van de bontjas en doe als een volleerde potloodventer de jas heel even open om naar mijn bij-na-blothe lijf te kijken. Ondanks mijn viereenveertig mag ik er zijn: geen zwembandjes en geen sinaasappel-huid. Mijn benen zijn aan de lange kant, maar de nette c-cup maakt alles goed. Met één vinger trek ik mijn borsten binnen het kant van de beha. De goudkleurige zijden lingerie die ik vanmiddag bij *O-lijf* kocht, kostte het dubbele van de jas, en zit minder comfortabel dan mijn dagelijkse *Hema* ondergoed.

Ik sluip de trap af om pap en mijn zus Lisa niet te storen. Mijn vader gaat altijd vroeg naar bed en Lisa, die vanavond op hem past, kijkt naar een talkshow op TV, te oordelen aan het gepraat en het blauwe schijnsel dat door de kier onder de deur van de woonkamer flikkert. Bij de voordeur zwik ik in de kokosmat. Verdorie, ik kan nauwelijks behoorlijk lopen en verlang nu al naar mijn sneakers en jeans. Hoe doet Maya dat toch altijd?

Maya heeft me meegevraagd naar een verkleedfeest van een ex van haar. *Misschien is Ruben wel wat voor jou, Julia. Hij heeft iets ongrijpbaars. In bed kon ik weinig met hem aanvangen, hij lijkt me meer jouw type.* Maya die iets niet kan aanvangen met een man in bed? Dat mag in de krant. Ze zit nooit zonder vent. Misschien wel daarom, ze is té hot. Haar *lovers* verdwijnen binnen een maand of twee weer in de vrieskist.

Zelf heb ik achter mijn mannenmanie al jaren geleden een punt gezet. Ik vind het wel best zo. Mèn, ik ben bijna vijftienveertig, waar maak ik me druk over. Ik heb zin in zorgeloos feesten, niet in een man. Ik heb een oude vader om voor te zorgen, dat is meer dan genoeg.

Maya en ik spraken vanmiddag om twee uur af in de binnenstad van Utrecht om samen een outfit voor me uit te zoeken. Ik verheugde me erop; we hebben veel te weinig contact. Terwijl ik op haar wachtte, keek ik bij Cocon op de Choorstraat tussen de feestkleding. Er hing veel moois, maar te duur om slechts één keer te dragen en ook niet geschikt voor een bal masqué. Toen ik tegen half vier een kop koffie dronk bij Graaf Floris, aptte ze dat ze niet kon komen. 'Bel je later wel, schat'. Teleurgesteld droop ik af naar de kringloopwinkel op de Oudegracht. In het sepielicht van de werfkelder probeerden bedden, matrassen, tafels en stoelen, serviezen, stapels boeken en cd's zich van elkaar te onderscheiden. In de chaos stonden ook een

paar kledingrekken. Met Maya was ik hier nooit terechtgekomen. Zij trekt haar neus op voor tweedehands kleding, maar dankzij mijn financiële situatie ben ik ervan afhankelijk. Mij best, ik maal niet om haar dikdoenerij. Bovendien maak en vermaak ik veel kleren zelf. Dat deed ik als kind al op de oude naaimachine van Elsa, mijn stiefmoeder. Ik knipte mouwen uit oude truien en vesten en maakte er een pullover of een body-warmer van. Tot mijn genoegen kreeg ik...